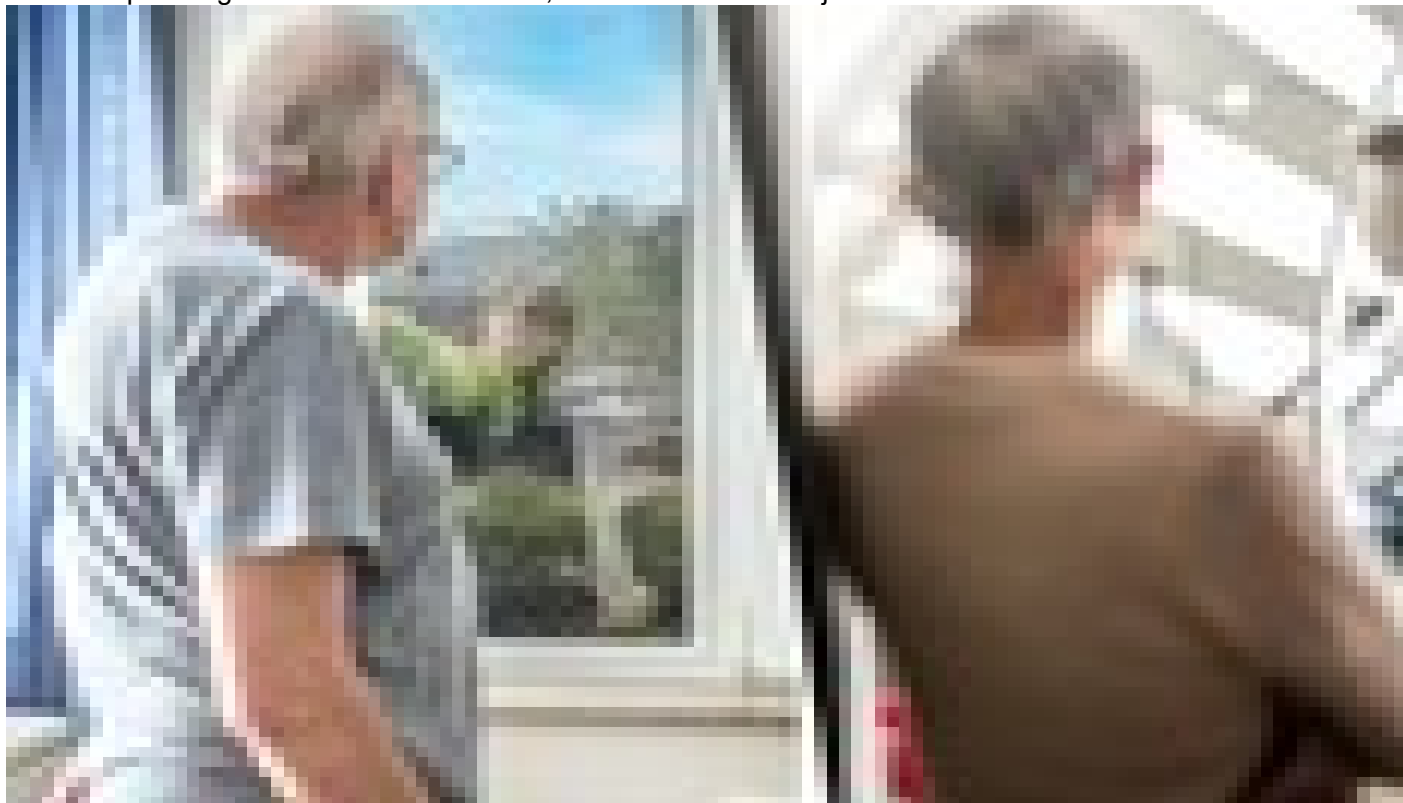

“Als ik een pil kreeg om in alle rust te sterven, ik nam die onmiddellijk”: voor deze ouderen hoeft het leven niet mee

Voor euthanasie komen ze niet in aanmerking, maar ze willen allebei niets liever dan dat hun leven eindigt. Christin (70) en Jean-Pierre* (73) zijn allebei levensmoe maar kunnen niet anders dan hun tijd uitzitten. “Als ik een pil kreeg in alle rust te sterven, ik nam die onmiddellijk.”

Annelies Rutten

Zaterdag 12 november 2022 om 09:00

Christine* (70): “Als ik een pil kreeg om in alle rust te sterven, ik nam die onmiddellijk.”

Christine (70), gepensioneerd bediende, heeft nooit goed in haar vel gezeten. Na jaren vechten heeft ze zich daar nu bij neergelegd. Ze wil niets liever dan dat haar leven ophoudt.

LEES OOK. ["Wat voor samenleving zijn we als ouderen geen betere optie zien dan de dood?"](#)

"Ik hoor er niet bij. Van in mijn kindertijd heb ik dat gevoel gehad. Dat is de kern van mijn probleem. Ik heb een 'gewoon' leven opgebouwd. Ik ben getrouwd geweest, heb drie kinderen gekregen. Maar dat gevoel heeft mij nooit helemaal verlaten. Ik heb eraan gewerkt. Ik ben bij psychologen geweest. Ben drie keer opgenomen in de psychiatrie. Ik heb mij altijd weer herpakt. Ook na zware tegenslagen. Ik heb een moeilijke echtscheiding doorgemaakt. Borstkreuk gehad. Maar ik ben een vechter, ik geef niet rap op. Dus na mijn scheiding heb ik werk gezocht. Na mijn pensioen heb ik me ingeschreven voor een cursus fotografie. Ik heb vrijwilligerswerk gedaan in een woonzorgcentrum. Ik heb var alles geprobeerd en er telkens weer het beste van gemaakt. Maar altijd was ik toch weer het buitenbeentje. En dat gevoel, dat zoveel pijn doet, ben ik nooit kwijtgeraakt."

"Nu denk ik: *Ik ben zeventig jaar, waarom nog zo strijden?* Ik weet dat het niet beter wordt. Tegen de psychiater heb ik het als volgt verwoord: *Ik vergelijk mij met een eik. Die staat vaak alleen, maar is heel sterk. Door alle tegenslagen de eik gaan overhellen en nu ben ik zo ver dat hij moegestreden plat ligt. Er zijn enkel nog wat vezels die hem in le houden.*"

Geen kleinkinderen

"Ik heb mij zo goed als afgesloten van de buitenwereld. Ik doe nog boodschappen, maar verder kom ik amper buiten. Sociale contacten vermijd ik. Met de burens sla ik wel een praatje. Dat zijn toffe mensen. Maar iemand echt binnenkijken dat doe ik niet meer. Gewoon omdat ik niet meer kan. Ik ben fysiek heel moe. Cru gezegd: ik weet dat het ik mij niets meer te bieden heeft, en dus wacht ik op de dood. In anderhalf jaar durf ik dat ook hardop uit te spreken. *Het hoeft niet meer voor mij. Laat de dood maar komen.* Ik vind dat erg voor mijn kinderen. We praten er veel over, maar ik weet dat zij ermee zitten. Maar zij weten ook hoe zeer ik afzie. Ze respecteren mijn wens, en dat waardeer ik. Kleinkinderen heb ik niet. Ik denk ook niet dat zij aan mijn wens hadden veranderd. Omdat ik zo nu mezelf in de knoei zit, kan ik mezelf niet als een goede oma zien."

"Er zelf uit stappen zal ik niet doen. Ik heb daarover nagedacht. Maar ik vind het geen goede oplossing. Je weet ook niet zeker hoe het afloopt. Maar als ik een pil zou kunnen nemen om in alle rust te sterven, deed ik dat onmiddellijk. Voor euthanasie kom ik niet in aanmerking. Fysiek ben ik nog te gezond, dus dat wordt nooit aanvaard. Ik kan niet anders dan mijn tijd uit te zitten. Ik maak daar het beste van. Ik houd me bezig met breien. En met muziek beluisteren. Muziek is mijn grootste passie. Ik houd van The war on drugs, Van Morrison, The Doors... Dat helpt me en dat troost me. Ik lees ook graag biografieën, van kunstenaars en muzikanten. Vaak mensen die ook hebben moeten vechten hun leven. Ik beseft dan dat ik niet alleen ben. Kurt Cobain, hoe die gevochten heeft. Ik houd het nog lang uit." (*lact* Berg in Spanje

"Ik denk dat mijn leven anders was gelopen als mijn problemen vroeger waren aangepakt. Geen kwaad woord over mijn ouders, ze hebben altijd het beste met mij voorgehad. Maar psychische problemen waren vroeger niet bespreekbaar. Als ik zei: *Ik voel me niet goed*, zei mijn mama: *Je beeldt je dat in*. Daarmee was de kous af. Zij wist niet beter. Maar ik heb altijd gedacht: *Het ligt dus aan mij*. Als iemand toen gezegd had: *Jij bent wel oké*, had ik waarschijnlijk anders in het leven gestaan. Want diep vanbinnen weet ik wel dat ik een mooie persoon ben die veel petto heeft. Het is het pleidooi dat ik wil houden. Wat *misgroeit* in de kindertijd, trek je niet gemakkelijk weer recht, en maak mentaal welzijn bespreekbaar op school."

"Ik houd ook mijn hart vast voor hoe de samenleving evolueert. Het individualisme, de druk op de mensen, de sociale media. En nu weer die oorlog, die energiecrisis, corona. Ik trek mij dat allemaal verschrikkelijk aan. En ik kan niet, zoals de meeste mensen, gewoon meelopen en verder doen. Ik heb erover nagedacht om mijn leven om te gooien. Om ergens weg van de wereld op een berg in Spanje te gaan leven. Dat had kunnen helpen, maar op het juiste moment heb ik het niet gedaan. En nu ben ik te oud. En te moe. En zie ik geen andere optie dan rustig te wachten op de dood. Jean-Pierre* (73): "Er moet niemand compassie met mij hebben, ik ben niet bang om te sterven"

J
w
"I
n
b
D
"E
Ik
a
"I
is
w
E
"I
g

bijmaken, zeker? Op 55 ben ik verplicht met brugpensioen gestaard. Maar dan zijt ge nog niet uitgeblust, he? Ik zit alleen, in dat grote huis. Maar ik heb mij weer opgepakt. Ik heb mijn huis verkocht en ben conciërge geworden in een kasteel. Wat onderhoud doen, zorgen dat alles in orde is. Via de computer heb ik nog iemand leren kennen. Een to madame, die mij weer goesting gaf in het leven. Zeven jaar zijn we nog samen geweest. Maar ook zij is ziek gewor Een knobbel in haar borst. Ik wist het direct in het ziekenhuis. Ze is nog een jaar of twee goed geweest. Daarna he opnieuw afscheid moeten nemen. En ondertussen kon ik altijd maar minder mijn plan trekken. En voor mij is dat ze moeilijk. Ik ben iemand... Ik wil niet geholpen worden, ik wil zélf de mensen helpen."

Wenen op restaurant

"Ik ben op het punt dat ik zeg: Het is genoeg. Voor mij mag het morgen stoppen. Ze mogen mijn pensioen aan iemand anders geven. Er is toch geld te kort? Ik versta dat mensen zeggen: Allez Jean-Pierre, pak u op. Maar ik zal mijn le nooit meer terugkrijgen. Een bed, een tafel, een pompbakje, dat is nu mijn leven. En dat vind ik niet genoeg. Pas o ben geen zuurpruim. Ik kan nog wel eens lachen. En als ze willen zingen op mijn verjaardag, zal ik wel een keer meedoen. Maar er zijn veel meer momenten dat er niets te lachen valt. Dat ik met pijn in mijn handen hier in mijn st zit. En met niemand een deftig gesprek kan voeren."

"Het kost bovendien stukken van mensen om hier te wonen. Mijn kinderen doen hun best, maar ik val hen niet graag lastig. Zij moeten mij niet komen betuttelen. Als ik naar mijn broer bel, staat die hier ook onmiddellijk. Maar elke keer dat ik bel, eindigt dat in een gebleit. Ik kan daar niets aan doen. Maar voor hem is dat ook niet goed. Dus ik probeer te beperken. Veel buitenkomen doe ik ook niet meer. Omdat ik beschaamd ben om wat ik heb gedaan. Maar ook o ik bang ben dat ik emotioneel zal worden. Op restaurant gaan en beginnen te wenen, dat is ook niet de bedoeling, "Ik heb om euthanasie gevraagd, maar de dokter was duidelijk. Het is niet aan de orde. Ik denk dan: Etienne Vermeersch en Hugo Claus waren beter af. Ik ben dus letterlijk mijn tijd aan het uitdoen. Hoe rapper het komt, hoe beter. Het is al een geruststelling dat mijn papieren in orde zijn. Als ik iets krijg, gaan ze niets meer doen. Mijn vade heeft na een hersenbloeding nog acht jaar geleefd. Ik kan u zeggen: hij was ook beter dood geweest."

"Ik begrijp goed dat het moeilijk is om te horen: Ik zou liever niet meer leven. Ik wil mij ook verontschuldigen omdat praat. Maar ik weet zeker dat het niet meer zal veranderen. Er moet ook niemand compassie met mij hebben. Ik be niet bang om te sterven. Mijn grootste geluk zou zijn om van alles verlost te zijn."

***Christine en Jean-Pierre zijn fictieve namen.**